

UN VUIT EN VERTICAL

Pregó de festa del dissabte de Sant Joan, 2022

Mata de Jonc

Què s'enduen els de 4rt d'ESO dins aquesta bosseta?

És un misteri.

Però un misteri que guardaran gelosament tota la vida.

Dins aquesta bosseta de tela hi ha vuit coses, vuit.

I aquestes vuit coses, vuit, són tan tan tan grosses, que si un no s'hi fixa a vegades ni les veu.

Perquè aquestes vuit coses no se veuen, aquestes vuit coses només se senten...

I aquestes vuit coses que avui els de 4rt d'ESO que parteixen s'enduen i seran seves per a tota la vida, no penseu que només siguin per a ells! Aquestes vuit coses se les enduen per escampar-les pel món. I se les enduen, com tots vosaltres un dia també us les endureu, perquè han estat dins aquesta escola molt de temps.

Hi ha altres escoles on no les tenen aquestes vuit coses, o les tenen només un poquet, o les tenen per força, o només en tenen cinc, o no les volen...

Diuen que el nombre màgic és el 7, però el 8 és molt més que això. El 7 només indica meravelles tangibles, físiques, de les que es veuen o es toquen. El 8 indica les de l'esperit, i que són molt més meravelloses que els 7 dies de la setmana, molt més que els 7 colors de l'arc de Sant Martí, que les 7 notes musicals: do, re, mi, fa, sol, la, si. Molt més que les set meravelles del món, que els 7 forats al cap, més que els 7 cels de la religió islàmica, els canelobres de 7 braços dels jueus i més que els 7 pecats capitals o les 7 darreres paraules del Crist dels catòlics. No són els 7 nans

de na Blancaneus, ni les 7 boles de cristall d'en Tintín, ni les 7 boles màgiques de Bola de Drac, ni els 7 Magnífics, ni els 7 samurais, ni 7 anys de mala sort si no ens miram als ulls quan brindam. 7, 7, 7... però si se n'enduen 8!!

Quin és el 8 que s'enduen a casa els que avui acaben l'ESO?

Si obrim les set sivelles del cofre de la vostra saviesa particular, dins el cofre de la vostra personalitat i el vostre cor hi trobareu un 8.

Un 8 que heu treballat cada dia d'ençà del primer dia que vàreu entrar per la porta d'aquesta escola. Un 8 que vos defineix, vos identifica, vos mostra al món, que vos obri al món, i que vos acompanyarà sempre que vulgueu seguir el camí de la dignitat, l'autenticitat, i l'estima cap a vosaltres i cap a la singularitat de tothom amb qui vos trobeu al món.

Escoltau com heu treballat aquest 8 –són paraules que m'heu fet arribar-:

Moneia, xoquí, pillastre, estojar, betzol, empegueir, ca,
cussa, misser, descambuixar, poal, vinclar, moscard, calabruix,
melicotó, magre, falaguer, espira, guspira, tudar, mambelletes,
acotar-se, engrunar, arruix!, estibat, estibada, renou, tomàtiga,
gaiato, capolar, enfonyar, calcetins, oís, trempar, aferrada,
xubec, tassó, feixuc, braverol, capfico, besada, guixa, curolla,
talent, mudar-se, llenegar, gambirot, colgar-se, xerec, xereca, oi,
apotecari, grunet, sollar, escarrufar, trispol, embull, malsofrit,
nigul, coent, esbravar, torcaboques, doi, enfilall, caramull,
torbar-se, curro, curra, becollada, memeu, partir, menar, festejar,
bessó, tastar, embafar, deixondir, capell, carabassot, trull, dobler,
horabaixa, frissar, trabucar, moix, moixa, barram, gelera, aclucar,
carussa, ratapinyada, brutanxo, vessa, agut, aguda, al·lot, al·lota,

agranar, esburbat, esburbada, espipellar, enfora, trempallamps,
madona... TÉNTOL.

Què tenen en comú aquestes paraules?

Per què ens sonen tan nostres?

Per què s'arrelen tant en el nostre interior que quan surten sembla que hi vagi al darrera la nostra ànima?

Perquè aquestes paraules contenen vuit sons amagats dins lletres que fan que el nostre alè, quan el compartim amb altres, es converteixi en vuit vocals.

Vuit vocals.

Vuit i no cinc.

Vuit, sempre vuit.

I és la màgia i la meravella d'aquest misteri allò que ens arrela al món i que ens fa singulars i únics.

I ara vos necessit a tots, per compartir, en plenitud, aquest alè. Una catarsi de vocals, la base de qui som, l'arrel de qui volem ser i sobretot, l'eina que emprarem per compartir, eixamplar i convidar. Només la saviesa és més savia i més rica quan es comparteix, siguem savis i rics! Som-hi! Tots!

A

E (neutra)

E (tancada)

È (oberta)

I

O (tancada)

Ò (oberta)

U

I a partir d'aquí, a jugar!

Ssssss (sorda)

SSSSSS (sonora)

Sabata, zanoguera, sesta, zebra, sistema, zigonya, sororitat, zona,
suma, zumba, ja, jes!, giscar, jo, judici, ganes de gemegar, gemegs
de goig, giscar de gust, llamp, llepolies, llimona, llorer, llum.

És l'estiu, ha arribat l'estiu.

I és el moment de sortir, a la fresca, arrisca la ventura, a compartir.

A fer-mos coneixents de propis i externs per explicar, cara alta, fora por, sense manies ni glòries, que nosaltres som aquells que vàrem poder obrir el cofre de les vuit sivelles, i cada una tenia la forma d'una vocal única. La que fa que quan respiram siguem únics, singulars, guapos, iguals a tots aquells que poden viure en plenitud amb les seves vocals.

I és per això, des de la terra de Ramon Llull, que volem fer aquest crit, i pregonar a tort i a dret que ha arribat l'estiu, i que nos sentim preparats per sortir, amb un gelat, no amb un ielat, ni amb un helado, ni amb un icecream ni amb res que se li assembli. Amb un gelat de vuit gustos i colors a refrescar l'estiu tot fent d'aquesta parla nostra una manera d'entendre i donar a entendre el món.

Quan he arribat he vist un text d'Acorar que heu exposat:

"Ses paraules diuen qui som, com vivim, que valoram i què menyspream, expliquen es nostro món i sa nostra esquizofrènia, mos expliquen a noltros. I si canviem de paraules, canviem de món, i el món, per bé o per mal sempre canvia, i es forts guanyen. I si amb una debilitat covarda descuidam es mots, quan moren es mots moren es conceptes, i llavors vida seguirà, silvestre i anònima, o morirà, com moren es pobles si moren ses paraules, és sa paraula s'ànima d'un poble."

I aquesta ànima és dins cada un de vosaltres, arrelada ben fort amb vuit vocals que mai esborrareu del vostre llenguatge.

Gaudiu l'estiu, i gaudiu d'allò que heu forjat aquí, uns fonemes, una articulació de l'aire, única i singular.

Arriba s'estiu, sigueu llaminers, gaudiu el lleure, sou lliures, anau a lloure i donau llum, tanta llum com el sol donarà al punt de migdia. Feis-los avergonyir i digau-li, eh, tu, sol inclement, mira com don llum, mira com llampega el meu esperit, mira que faig del meu lleure, som lliure i a lloure estic, per donar al món més llum que tu, i aquesta llum sona així: **A E E È I O Ò U**

4rt d'ESO, sort i ventura!

I a tots els que sou aquí, sentiu el vuit que teniu arrelat al cor.

I recordau que un vuit és l'infinit en vertical.

En vertical perquè pogueu volar fins l'infinit!

Volau! Volau! Volau amunt!

Tan amunt com només hi poden volar aquells que saben que estan arrelats a la terra com una mata d'autèntic jonc.

Toni Gomila